Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (veľká komora)

z 26. júla 2017*

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Nariadenie (EÚ) č. 604/2013 – Určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny v jednom z členských štátov – Článok 20 – Začatie procesu určenia – Podanie žiadosti o medzinárodnú ochranu – Správa, ktorú vypracovali orgány, doručená príslušným orgánom – Článok 21 ods. 1 – Lehoty stanovené na podanie dožiadania o prevzatie – Prechod zodpovednosti na iný členský štát – Článok 27 – Opravný prostriedok – Rozsah súdneho preskúmania“

Vo veci C-670/16,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Verwaltungsgericht Minden (Správny súd Minden, Nemecko) z 22. decembra 2016 a doručený Súdnemu dvoru 29. decembra 2016, ktorý súvisí s konaním:

Tsegezab Mengesteab

proti

Bundesrepublik Deutschland,

SÚDNY DVOR (veľká komora),

v zložení: predseda K. Lenaerts, podpredseda A. Tizzano, predsedovia komôr R. Silva de Lapuerta, M. Ilešič a L. Bay Larsen (spravodajca), sudcovia E. Levits, J.-C. Bonichot, A. Arabadžiev, C. Toader, M. Safjan, C. G. Fernlund, C. Vajda, S. Rodin, F. Biltgen a K. Jürimäe,

generálna advokátka: E. Sharpston,

tajomník: C. Strömholm, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 25. apríla 2017,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

– T. Mengesteab, v zastúpení: D. Ottembrino, Rechtsanwältin,

– nemecká vláda, v zastúpení: T. Henze a R. Kanitz, splnomocnení zástupcovia,

– maďarská vláda, v zastúpení: M. Z. Fehér a M. M. Tátrai, splnomocnení zástupcovia,

– vláda Spojeného kráľovstva, v zastúpení: C. Crane, splnomocnená zástupkyňa, za právnej pomoci D. Blundell, barrister,

* Jazyk konania: nemčina.

– Európska komisia, v zastúpení: M. Condou-Durande a G. Wils, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí návrhov generálnej advokátky na pojednávaní 20. júna 2017,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 17 ods. 1, článku 20 ods. 2, článku 21 ods. 1 a článku 22 ods. 7 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26. júna 2013, ktorým sa stanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov (Ú. v. EÚ L 180, 2013, s. 31, ďalej len „nariadenie Dublin III“).

2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi pánom Tsegezabom Mengesteabom, štátnym príslušníkom Eritrey, a Bundesrepublik Deutschland (Spolková republika Nemecko), zastúpenou Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (Spolkový úrad pre migráciu a utečencov, Nemecko) (ďalej len „úrad“), týkajúceho sa rozhodnutia, ktorým tento úrad zamietol žiadosť pána Mengesteaba o azyl vzhľadom na neexistenciu dôvodov, ktoré by zakazovali jeho vyhostenie, nariadil jeho odovzdanie do Talianska a uložil mu zákaz vstupu a pobytu v rozsahu 6 mesiacov odo dňa jeho vyhostenia.

Právny rámec

Právo Únie

Nariadenie (ES) č. 343/2003

3 Nariadenie Rady (ES) č. 343/2003 z 18. februára 2003 ustanovujúce kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o azyl podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny v jednom z členských štátov (Ú. v. EÚ L 50, 2003, s. 1; Mim. vyd. 19/006, s. 109) bolo zrušené a nahradené nariadením Dublin III.

4 Článok 4 ods. 2 nariadenia č. 343/2003 stanovoval:

„Žiadosť o azyl sa považuje za podanú, akonáhle je príslušným orgánom dotknutého členského štátu doručené tlačivo podané žiadateľom o azyl alebo správa, ktorú vypracovali orgány. Ak žiadosť nie je podaná písomne, čas, ktorý uplynie medzi vyhlásením úmyslu a prípravou správy, by mal byť čo najkratší.“

Nariadenie (ES) č. 1560/2003

5 Bod 7 časti I zoznamu A uvedeného v prílohe II nariadenia Komisie (ES) č. 1560/2003 z 2. septembra 2003, ktoré ustanovuj[e] podrobné pravidlá na uplatňovanie nariadenia (ES) č. 343/2003 (Ú. v. EÚ L 222, 2003, s. 3; Mim. vyd. 19/006, s. 200), zmeneného vykonávacím nariadením Komisie (EÚ) č. 118/2014 z 30. januára 2014 (Ú. v. EÚ L 39, 2014, s. 1), uvádza medzi dôkazmi o nelegálnom vstupe na územie cez vonkajšiu hranicu „kladný výsledok z Eurodacu pri porovnaní odtlačkov prstov žiadateľa s odtlačkami prstov odobratými podľa článku 14 nariadenia [Európskeho Parlamentu a Rady (EÚ) č. 603/2013 z 26. júna 2013 o zriadení systému Eurodac na porovnávanie odtlačkov prstov pre účinné uplatňovanie nariadenia č. 604/2013 a o žiadostiach orgánov členských štátov na presadzovanie práva a Europolu o porovnanie s údajmi v systéme Eurodac na účely presadzovania práva a o zmene

nariadenia (EÚ) č. 1077/2011, ktorým sa zriaďuje Európska agentúra na prevádzkové riadenie rozsiahlych informačných systémov v priestore slobody, bezpečnosti a spravodlivosti (Ú. v. EÚ L 180, 2013, s. 1)].“

Smernica 2013/32/EÚ

6 Článok 6 ods. 1 až 4 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2013/32/EÚ z 26. júna 2013 o spoločných konaniach o poskytovaní a odnímaní medzinárodnej ochrany (Ú. v. EÚ L 180, 2013, s. 60, ďalej len „smernica o konaniach“) stanovuje:

„1. Ak osoba podá žiadosť o medzinárodnú ochranu orgánu, ktorý je podľa vnútroštátneho práva príslušný pre registrovanie takýchto žiadostí, registrácia sa uskutoční najneskôr do troch pracovných dní od podania žiadosti.

Ak sa žiadosť o medzinárodnú ochranu podá iným orgánom, ktorým by takéto žiadosti mohli byť adresované, ale ktoré podľa vnútroštátneho práva nie sú príslušné pre ich registráciu, členské štáty zabezpečia, aby sa registrácia uskutočnila najneskôr do šiestich pracovných dní od podania žiadosti.

…

2. Členské štáty zabezpečia, aby osoba, ktorá požiadala o medzinárodnú ochranu, mala skutočnú možnosť podať žiadosť čo najskôr. …

3. Bez toho, aby bol dotknutý odsek 2, členské štáty môžu požadovať, aby sa žiadosti o medzinárodnú ochranu podávali osobne a/alebo na určenom mieste.

4. Bez ohľadu na odsek 3, žiadosť o medzinárodnú ochranu sa považuje za podanú predložením tlačiva žiadateľom, alebo, ak tak vyžaduje vnútroštátne právo, okamihom, keď príslušné orgány dotknutého členského štátu dostanú úradnú správu.“

7 Článok 31 ods. 3 tejto smernice stanovuje:

„Členské štáty zabezpečia, aby sa konanie o posúdení žiadosti skončilo do šiestich mesiacov od podania žiadosti.

Ak sa o žiadosti rozhoduje v rámci konania stanoveného v nariadení [Dublin III], šesťmesačná lehota začína plynúť od okamihu, keď sa v súlade s uvedeným nariadením určí členský štát zodpovedný za jej posúdenie, žiadateľ sa zdržiava na území daného členského štátu a v jeho veci začal konať príslušný orgán.

…“

Smernica 2013/33/EÚ

8 Článok 6 ods. 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2013/33/EÚ z 26. júna 2013, ktorou sa stanovujú normy pre prijímanie žiadateľov o medzinárodnú ochranu (Ú. v. EÚ L 180, 2013, s. 96), stanovuje:

„Členské štáty zabezpečia, aby do troch dní od podania žiadosti o medzinárodnú ochranu žiadateľ dostal doklad vydaný na jeho meno a potvrdzujúci jeho postavenie žiadateľa alebo skutočnosť, že je oprávnený zdržiavať sa na území členského štátu až do vybavenia jeho žiadosti alebo počas jej posudzovania[.]

…“

9 Článok 14 ods. 2 tejto smernice stanovuje:

„Prístup k vzdelávaciemu systému sa nesmie odložiť o viac ako tri mesiace odo dňa podania žiadosti o medzinárodnú ochranu maloletou osobou alebo v jej mene.

…“

10 Článok 17 ods. 1 uvedenej smernice znie takto:

„Členské štáty zabezpečia, aby boli žiadateľom, keď podajú žiadosť o medzinárodnú ochranu, poskytnuté materiálne podmienky prijímania.“

Nariadenie Eurodac

11 Nariadenie č. 603/2013 (ďalej len „nariadenie Eurodac“) vo svojom článku 9 ods. 1 stanovuje:

„Každý členský štát bezodkladne odoberie odtlačky všetkých prstov každého žiadateľa o medzinárodnú ochranu vo veku aspoň 14 rokov a čo najskôr, najneskôr však do 72 hodín od podania jeho žiadosti o medzinárodnú ochranu podľa článku 20 ods. 2 nariadenia [Dublin III], ich spolu s údajmi uvedenými v článku 11 písm. b) až g) tohto nariadenia odošle centrálnemu systému.

…“

12 Článok 14 ods. 1 nariadenia Eurodac stanovuje:

„Každý členský štát bezodkladne odoberie odtlačky všetkých prstov každého štátneho príslušníka tretej krajiny alebo osoby bez štátnej príslušnosti vo veku aspoň 14 rokov zadržaných príslušnými kontrolnými orgánmi v súvislosti s nezákonným prekročením pozemných, vodných alebo vzdušných hraníc daného členského štátu a pochádzajúcich z tretej krajiny, ktorí neboli vrátení späť alebo ktorí zostali fyzicky na území členských štátov a ktorí neboli umiestnení do väzby, neboli zadržaní alebo zaistení počas celého obdobia medzi zadržaním a odsunom na základe rozhodnutia o ich vrátení.“

Nariadenie Dublin III

13 Odôvodnenia 4, 5, 9 a 19 nariadenia Dublin III stanovujú:

„(4) V záveroch z [Európskej rady na jej mimoriadnom zasadnutí v Tampere 15. a 16. októbra 1999] sa takisto konštatuje, že spoločný európsky azylový systém by mal zahŕňať z krátkodobého hľadiska jasnú a uplatniteľnú metódu na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o azyl.

(5) Takáto metóda by mala byť založená na objektívnych a spravodlivých kritériách ako pre členské štáty, tak aj pre dotknuté osoby. Mala by umožniť najmä rýchle určenie zodpovedného členského štátu, aby bol zaručený efektívny prístup k postupom na udelenie medzinárodnej ochrany a aby nebolo ohrozené rýchle vybavovanie žiadostí o medzinárodnú ochranu.

…

(9) Vzhľadom na výsledky uskutočneného hodnotenia implementácie nástrojov prvej etapy je v tejto fáze vhodné potvrdiť zásady, z ktorých vychádza nariadenie [č. 343/2003], a zároveň vzhľadom na nadobudnuté skúsenosti uskutočniť nevyhnutné vylepšenia, aby sa zvýšila účinnosť dublinského systému a posilnila ochrana poskytovaná žiadateľom v rámci tohto systému. …

…

(19) S cieľom zaručiť účinnú ochranu práv dotknutých osôb by sa mali v súvislosti s rozhodnutiami o odovzdaní do zodpovedného členského štátu stanoviť právne záruky a právo na účinný prostriedok nápravy predovšetkým v súlade s článkom 47 Charty základných práv Európskej únie. S cieľom zabezpečiť dodržanie medzinárodného práva by mal účinný prostriedok nápravy voči takýmto rozhodnutiam zahŕňať preskúmanie uplatňovania tohto nariadenia, ako aj právnej a faktickej situácie v členskom štáte, do ktorého sa žiadateľ odovzdáva.“

14 Článok 3 ods. 2 prvý pododsek tohto nariadenia stanovuje:

„Keď nie je možné určiť žiaden zodpovedný členský štát na základe kritérií uvedených v tomto nariadení, je za jej posúdenie zodpovedný prvý členský štát, v ktorom bola žiadosť o medzinárodnú ochranu podaná.“

15 Článok 4 ods. 1 uvedeného nariadenia stanovuje:

„Po podaní žiadosti o medzinárodnú ochranu v zmysle článku 20 ods. 2 v členskom štáte jeho príslušné orgány informujú žiadateľa o uplatňovaní tohto nariadenia, a to najmä o:

…

b) kritériách, na základe ktorých sa určuje zodpovedný členský štát, o hierarchii takýchto kritérií v jednotlivých štádiách konania a ich trvaní, ako aj o tom, že podanie žiadosti o medzinárodnú ochranu v jednom členskom štáte môže viesť k tomu, že podľa tohto nariadenia sa stane zodpovedným iný členský štát [tento členský štát – *neoficiálny preklad*], hoci takáto zodpovednosť nevyplýva z týchto kritérií;

c) osobnom pohovore podľa článku 5 a o možnosti predloženia informácií týkajúcich sa prítomnosti rodinných príslušníkov, príbuzných alebo iných osôb blízkych rodine v členských štátoch vrátane spôsobov, ktorými môže žiadateľ tieto informácie predložiť;

…“

16 Článok 6 ods. 4 prvý pododsek toho istého nariadenia stanovuje:

„Na účely uplatňovania článku 8 členský štát, v ktorom maloletá osoba bez sprievodu podala žiadosť o medzinárodnú ochranu, čo najskôr prijme náležité opatrenia na identifikáciu rodinných príslušníkov, súrodencov alebo príbuzných maloletej osoby bez sprievodu, nachádzajúcich sa na území členských štátov, pričom zároveň chráni najlepšie záujmy dieťaťa.“

17 Článok 13 ods. 1 nariadenia Dublin III znie takto:

„Keď sa zistí na základe dôkazu alebo indície, ako sú opísané v dvoch zoznamoch uvedených v článku 22 ods. 3 tohto nariadenia, vrátane údajov uvedených v nariadení [Eurodac], že žiadateľ protiprávne prekročil hranicu do členského štátu po súši, mori alebo letecky po príchode z tretej krajiny, za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu je zodpovedný členský štát, do ktorého takto vstúpil. Uvedená povinnosť skončí 12 mesiacov odo dňa, kedy sa uskutočnilo takéto protiprávne prekročenie hranice.“

18 Článok 17 ods. 1 tohto nariadenia stanovuje:

„Odchylne od článku 3 ods. 1 môže každý členský štát rozhodnúť, že posúdi žiadosť o medzinárodnú ochranu, ktorú mu podal štátny príslušník tretej krajiny alebo osoba bez štátnej príslušnosti, dokonca aj keď mu podľa kritérií stanovených v tomto nariadení neprislúcha zodpovednosť za takéto posúdenie.

…“

19 Článok 18 ods. 1 uvedeného nariadenia stanovuje:

„Členský štát zodpovedný podľa tohto nariadenia je povinný:

a) za podmienok stanovených v článkoch 21, 22 a 29 prevziať žiadateľa, ktorý podal žiadosť v inom členskom štáte;

b) za podmienok stanovených v článkoch 23, 24, 25 a 29 prijať späť žiadateľa, ktorého žiadosť je v procese posudzovania a ktorý podal žiadosť v inom členskom štáte alebo ktorý sa nachádza na území iného členského štátu bez povolenia na pobyt;

c) za podmienok stanovených v článkoch 23, 24, 25 a 29 prijať späť štátneho príslušníka tretej krajiny alebo osobu bez štátnej príslušnosti, ktorí vzali posudzovanú žiadosť späť a podali žiadosť v inom členskom štáte, alebo ktorí sa nachádzajú na území iného členského štátu bez povolenia na pobyt;

d) za podmienok stanovených v článkoch 23, 24, 25 a 29 prijať späť štátneho príslušníka tretej krajiny alebo osobu bez štátnej príslušnosti, ktorých žiadosti boli zamietnuté a ktorí podali žiadosť v inom členskom štáte alebo ktorí sa nachádzajú na území iného členského štátu bez povolenia na pobyt.“

20 Článok 20 ods. 1, 2 a 5 toho istého nariadenia stanovuje:

„1. Proces určovania zodpovedného členského štátu sa začne čo najskôr po tom, ako je členskému štátu prvýkrát podaná žiadosť o medzinárodnú ochranu.

2. Žiadosť o medzinárodnú ochranu sa považuje za podanú, keď je príslušným orgánom dotknutého členského štátu doručené tlačivo podané žiadateľom alebo správa, ktorú vypracovali orgány. Ak žiadosť nie je podaná písomne, čas, ktorý uplynie medzi vyhlásením úmyslu a prípravou správy, by mal byť čo najkratší.

…

5. Žiadateľa, ktorý sa nachádza v inom členskom štáte bez povolenia na pobyt alebo ktorý tam podá žiadosť o medzinárodnú ochranu po tom, ako vzal späť svoju prvú žiadosť podanú v inom členskom štáte počas procesu určovania zodpovedného členského štátu, prijme späť za podmienok stanovených v článkoch 23, 24, 25 a 29 členský štát, v ktorom bola podaná prvá žiadosť o medzinárodnú ochranu s cieľom ukončiť proces určovania zodpovedného členského štátu.

…“

21 Článok 21 ods. 1 nariadenia Dublin III stanovuje:

„Ak členský štát, ktorému bola podaná žiadosť o medzinárodnú ochranu, považuje iný členský štát za zodpovedný za posúdenie tejto žiadosti, môže čo najrýchlejšie a v každom prípade do troch mesiacov odo dňa podania žiadosti v zmysle článku 20 ods. 2 dožiadať tento iný členský štát, aby prevzal žiadateľa.

Bez ohľadu na prvý pododsek, v prípade kladného výsledku porovnávania údajov v systéme Eurodac s údajmi zaznamenanými podľa článku 14 nariadenia [Eurodac], sa dožiadanie zašle do dvoch mesiacov od získania uvedeného kladného výsledku podľa článku 15 ods. 2 uvedeného nariadenia.

Ak dožiadanie o prevzatie žiadateľa nie je podané v lehotách stanovených v prvom a druhom pododseku, zodpovednosť za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu pripadne tomu členskému štátu, v ktorom bola žiadosť podaná.“

22 Článok 22 nariadenia Dublin III stanovuje:

„1. Dožiadaný členský štát vykoná potrebné kontroly a vydá rozhodnutie o dožiadaní o prevzatie žiadateľa do dvoch mesiacov odo dňa doručenia dožiadania.

…

3. Komisia prostredníctvom vykonávacích aktov zostaví a pravidelne reviduje dva zoznamy uvádzajúce príslušné dôkazné prostriedky a indície podľa kritérií uvedených v písmenách a) a b) tohto odseku. Uvedené vykonávacie akty sa prijmú v súlade s postupom preskúmania uvedeným v článku 44 ods. 2.

a) Dôkaz:
   i) vzťahuje sa na formálny dôkaz, ktorý určuje zodpovednosť podľa tohto nariadenia, pokiaľ ho nevyvráti dôkaz o opaku;

…

6. Ak žiadajúci členský štát žiada o bezodkladné vybavenie…, dožiadaný členský štát vynaloží všetko úsilie na to, aby dodržal požadovanú lehotu. Vo výnimočných prípadoch, keď je možné preukázať, že posúdenie dožiadania o prevzatie žiadateľa je mimoriadne zložité, môže dožiadaný členský štát dať svoju odpoveď po požadovanej lehote, v každom prípade však do jedného mesiaca. …

7. Nekonanie v dvojmesačnej lehote uvedenej v odseku 1 a v jednomesačnej lehote uvedenej v odseku 6 sa považuje za akceptovanie dožiadania a ukladá povinnosť prevziať danú osobu, ako aj povinnosť zabezpečiť náležité opatrenia pre jej príchod.“

23 Článok 27 ods. 1 tohto nariadenia stanovuje:

„Žiadateľ… má právo na účinný opravný prostriedok vo forme odvolania proti rozhodnutiu o odovzdaní alebo vo forme vecného alebo právneho preskúmania tohto rozhodnutia, a to na súde.“

24 Článok 28 ods. 3 uvedeného nariadenia stanovuje:

„Zaistenie musí byť čo najkratšie a nesmie trvať dlhšie, než je opodstatnene nevyhnutné na riadne vykonanie požadovaných administratívnych postupov až do uskutočnenia odovzdania podľa tohto nariadenia.

Ak je osoba zaistená podľa tohto článku, lehota na podanie dožiadania o prevzatie alebo prijatie späť nesmie presiahnuť jeden mesiac od podania žiadosti. …

…

Ak žiadajúci členský štát nedodrží lehoty na podanie dožiadania o prevzatie alebo prijatie späť…, osoba nesmie byť dlhšie zaistená. …“

Nemecké právo

25 § 5 ods. 1 Asylgesetz (zákon o azyle) v znení uverejnenom 2. septembra 2008 (BGBl. 2008 I, s. 1798, ďalej len „AsylG“) stanovuje:

„O žiadostiach o azyl rozhoduje [úrad]. Podľa tohto zákona má [úrad] tiež právomoc prijímať opatrenia a rozhodnutia týkajúce sa práv cudzincov.“

26 § 14 ods. 1 AsylG stanovuje:

„Žiadosť o azyl sa podáva na pobočke [úradu], ktorá je priradená k prijímaciemu zariadeniu príslušnému na prijatie cudzinca.“

27 § 23 AsylG stanovuje:

„1. Cudzinec prijatý v prijímacom zariadení je povinný bezodkladne alebo v termíne stanovenom prijímacím zariadením osobne sa dostaviť na pobočku [úradu] na účely podania žiadosti o azyl.

2. … Prijímacie zariadenie bezodkladne informuje pobočku [úradu], ktorá je k nemu priradená, o prijatí cudzinca v prijímacom zariadení…“.

28 § 63a ods. 1 AsylG stanovuje:

„Cudzincovi, ktorý žiada o azyl, ale ešte nepodal žiadosť o azyl, sa bezodkladne vydá osvedčenie o registrácii žiadateľa o azyl. Toto osvedčenie obsahuje osobné údaje a fotografiu žiadateľa o azyl, ako aj označenie prijímacieho zariadenia, na ktoré sa má cudzinec bezodkladne dostaviť na účely podania žiadosti o azyl.“

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

29 Pán Mengesteab požiadal o azyl v Mníchove (Nemecko) na Regierung von Oberbayern (Vláda Horného Bavorska, Nemecko) 14. septembra 2015. V rovnaký deň mu tento orgán vydal prvé osvedčenie o registrácii žiadateľa o azyl. Druhé osvedčenie tohto druhu mu 8. októbra 2015 vydal Zentrale Ausländerbehörde Bielefeld (Ústredný cudzinecký úrad Bielefeld, Nemecko).

30 Aj keď presný čas, keď boli informácie týkajúce sa žiadateľa doručené úradu jedným z týchto orgánov, nebol v konaní pred vnútroštátnym súdom preukázaný, vnútroštátny súd mohol napriek tomu konštatovať, že pán Mengesteab opakovane zaslal úradu svoje osvedčenie o registrácii žiadateľa o azyl a že úradu bol najneskôr 14. januára 2016 doručený originál tohto osvedčenia, jeho kópia alebo základné informácie v ňom uvedené.

31 Dňa 22. júla 2016 bol pán Mengesteab úradom vypočutý a mohol podať formálnu žiadosť o azyl.

32 Keďže sa po nahliadnutí do systému Eurodac zistilo, že odtlačky prstov dotknutej osoby boli odobraté v Taliansku, úrad 19. augusta 2016 požiadal talianske orgány o prevzatie pána Mengesteaba na základe článku 21 nariadenia Dublin III.

33 Talianske orgány na toto dožiadanie o prevzatie neodpovedali.

34 Rozhodnutím z 10. novembra 2016 úrad zamietol žiadosť o azyl, ktorú podal pán Mengesteab, konštatoval neexistenciu dôvodov, ktoré by zakazovali jeho vyhostenie, nariadil jeho odovzdanie do Talianska a uložil mu zákaz vstupu a pobytu v rozsahu 6 mesiacov odo dňa jeho vyhostenia.

35 Pán Mengesteab napadol toto rozhodnutie úradu na Verwaltungsgericht Minden (Správny súd Minden, Nemecko) a vo svojej žalobe navrhol odklad výkonu rozhodnutia. Tento súd vyhovel tomuto návrhu na odklad výkonu rozhodnutia 22. decembra 2016.

36 Na podporu svojej žaloby žalobca vo veci samej tvrdí, že zodpovednosť za posúdenie jeho žiadosti o medzinárodnú ochranu prešla na Spolkovú republiku Nemecko podľa článku 21 ods. 1 nariadenia Dublin III, keďže dožiadanie o prevzatie bolo podané až po uplynutí lehoty troch mesiacov stanovenej v prvom pododseku tohto ustanovenia.

37 Vnútroštátny súd uvádza, že nemecké právo rozlišuje krok spočívajúci v požiadaní o azyl, ku ktorému vo všeobecnosti dochádza pred iným orgánom ako úrad, a podanie formálnej žiadosti o azyl na úrade. Štátny príslušník tretej krajiny, ktorý žiada o azyl, sa odkáže na prijímacie zariadenie, kde dostane osvedčenie o registrácii žiadateľa o azyl. Toto zariadenie musí následne bezodkladne informovať úrad o skutočnosti, že dotknutá osoba požiadala o azyl. Orgány, ktoré disponujú touto informáciou, si však často túto povinnosť nesplnili, a to najmä v druhom polroku 2015 z dôvodu neobvyklého nárastu počtu žiadateľov o azyl, ktorí v tomto období vstúpili do Nemecka. V tomto kontexte museli mnohí žiadatelia o azyl čakať viacero mesiacov na to, aby mohli podať svoje formálne žiadosti o azyl, a to bez možnosti toto konanie urýchliť.

38 Za týchto podmienok Verwaltungsgericht Minden (Správny súd Minden) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru nasledujúce prejudiciálne otázky:

„1. Môže sa žiadateľ o azyl odvolávať na prechod zodpovednosti na žiadajúci členský štát z dôvodu, že uplynula lehota stanovená na podanie dožiadania o prevzatie (článok 21 ods. 1 tretí pododsek nariadenia [Dublin III])?

2. V prípade kladnej odpovede na prvú otázku, môže sa žiadateľ o azyl odvolávať na prechod zodpovednosti aj v prípade, keď je dožiadaný členský štát naďalej pripravený prevziať žiadateľa?

3. V prípade zápornej odpovede na druhú otázku, možno z výslovného súhlasu, resp. implicitného súhlasu (článok 22 ods. 7 nariadenia [Dublin III]) dožiadaného členského štátu vyvodiť záver, že dožiadaný členský štát je naďalej pripravený prevziať žiadateľa?

4. Môže dvojmesačná lehota podľa článku 21 ods. 1 druhého pododseku nariadenia [Dublin III] skončiť po uplynutí trojmesačnej lehoty stanovenej v článku 21 ods. 1 prvom pododseku nariadenia [Dublin III], ak sa žiadajúci členský štát obráti na databázu systému Eurodac až po uplynutí viac ako jedného mesiaca od začatia plynutia trojmesačnej lehoty?

5. Považuje sa žiadosť o medzinárodnú ochranu za podanú v zmysle článku 20 ods. 2 nariadenia [Dublin III] už pri prvom vydaní osvedčenia o registrácii žiadateľa o azyl, alebo až po zaprotokolovaní formálnej žiadosti o azyl? Najmä:
   a) Považuje sa osvedčenie o registrácii žiadateľa o azyl za tlačivo alebo za správu v zmysle článku 20 ods. 2 nariadenia [Dublin III]?
   b) Považuje sa za príslušný orgán v zmysle článku 20 ods. 2 nariadenia [Dublin III] ten orgán, ktorý je zodpovedný za prijatie tlačiva alebo za vypracovanie správy, alebo ten orgán, ktorý je zodpovedný za rozhodnutie o žiadosti o azyl?
   c) Považuje sa správa za doručenú príslušnému orgánu aj vtedy, ak daný orgán bol oboznámený s podstatným obsahom tlačiva alebo správy, alebo mu musí byť doručený originál alebo kópia správy?

6. Môžu oneskorenia medzi prvým krokom spočívajúcim v požiadaní o azyl alebo prvým vydaním osvedčenia o registrácii žiadateľa o azyl a podaním dožiadania o prevzatie viesť k prechodu zodpovednosti na žiadajúci členský štát analogicky v súlade s článkom 21 ods. 1 tretím

pododsekom nariadenia [Dublin III] alebo k vzniku povinnosti žiadajúceho členského štátu uplatniť svoje autonómne právo prevziať zodpovednosť podľa článku 17 ods. 1 prvého pododseku nariadenia [Dublin III]?

7. V prípade kladnej odpovede na jednu z alternatív šiestej otázky, po uplynutí akého obdobia sa možno domnievať, že dožiadanie o prevzatie bolo podané so značným oneskorením?

8. Je zachovaná lehota podľa článku 21 ods. 1 prvého pododseku nariadenia [Dublin III] v prípade dožiadania o prevzatie, v ktorom žiadajúci členský štát uvedie iba dátum vstupu na svoje územie a dátum podania formálnej žiadosti o azyl, ale neuvedie dátum prvého kroku spočívajúceho v požiadaní o azyl alebo prvého vydania osvedčenia o registrácii žiadateľa o azyl, alebo je takáto žiadosť ‚neúčinná'?"

Konanie na Súdnom dvore

39 Vnútroštátny súd navrhol, aby sa uplatnilo skrátené konanie upravené v článku 105 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora.

40 Uznesením z 15. februára 2017, Mengesteab (C-670/16, neuverejnené, EU:C:2017:120), predseda Súdneho dvora tomuto návrhu vyhovel.

O prejudiciálnych otázkach

O prvej a druhej otázke

41 Svojou prvou a druhou otázkou, ktoré treba preskúmať spoločne, sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 27 ods. 1 nariadenia Dublin III vykladať v tom zmysle, že žiadateľ o medzinárodnú ochranu sa môže v rámci opravného prostriedku proti rozhodnutiu o jeho odovzdaní dovolávať uplynutia lehoty stanovenej v článku 21 ods. 1 uvedeného nariadenia, a to aj vtedy, keď je dožiadaný členský štát pripravený tohto žiadateľa prevziať.

42 Článok 27 ods. 1 nariadenia Dublin III stanovuje, že žiadateľ o medzinárodnú ochranu má právo na účinný opravný prostriedok vo forme odvolania proti rozhodnutiu o odovzdaní alebo vo forme vecného alebo právneho preskúmania tohto rozhodnutia, a to na súde.

43 Rozsah opravného prostriedku, ktorý má žiadateľ o medzinárodnú ochranu k dispozícii proti rozhodnutiu o jeho odovzdaní, je spresnený v odôvodnení 19 tohto nariadenia, ktoré stanovuje, že s cieľom zabezpečiť dodržanie medzinárodného práva by mal účinný prostriedok nápravy zavedený uvedeným nariadením voči rozhodnutiam o odovzdaní zahŕňať jednak preskúmanie uplatňovania tohto nariadenia, ako aj preskúmanie právnej a faktickej situácie v členskom štáte, do ktorého sa žiadateľ odovzdáva (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 7. júna 2016, Ghezelbash, C-63/15, EU:C:2016:409, body 38 a 39).

44 Tieto spresnenia podporuje všeobecný vývoj, ktorý zaznamenal systém na určenie členského štátu zodpovedného za preskúmanie žiadosti o azyl podanej v jednom z členských štátov (ďalej len „dublinský systém") vzhľadom na prijatie nariadenia Dublin III, ako aj ciele uvedené v tomto nariadení (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 7. júna 2016, Ghezelbash, C-63/15, EU:C:2016:409, bod 45).

45 Pokiaľ ide o tento vývoj, je potrebné pripomenúť, že normotvorca Únie sa v rámci tohto nariadenia neobmedzuje na zavedenie organizačných pravidiel upravujúcich vzťahy medzi členskými štátmi na účely určenia zodpovedného členského štátu, ale že sa rozhodol zapojiť do tohto konania žiadateľov o azyl, pričom členským štátom ukladá povinnosť informovať ich o kritériách zodpovednosti

a poskytnúť im príležitosť predložiť informácie umožňujúce správne uplatnenie týchto kritérií, a tiež týmto žiadateľom o azyl priznáva právo na účinný opravný prostriedok proti rozhodnutiu o odovzdaní prípadne prijatému na konci tohto konania (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 7. júna 2016, Ghezelbash, C-63/15, EU:C:2016:409, body 47 až 51).

46 Pokiaľ ide o ciele uvedeného nariadenia, predovšetkým je potrebné zdôrazniť, že z odôvodnenia 9 tohto nariadenia vyplýva, že hoci toto nariadenie potvrdzuje zásady, z ktorých vychádza nariadenie č. 343/2003, jeho cieľom je vzhľadom na nadobudnuté skúsenosti uskutočniť nevyhnutné vylepšenia, nielen pokiaľ ide o účinnosť dublinského systému, ale aj o ochranu poskytovanú žiadateľom, ktorá má byť zabezpečená najmä účinnou a úplnou súdnou ochranou žiadateľov (rozsudok zo 7. júna 2016, Ghezelbash, C-63/15, EU:C:2016:409, bod 52).

47 Reštriktívny výklad rozsahu práva na opravný prostriedok stanoveného v článku 27 ods. 1 nariadenia Dublin III by mohol brániť realizácii tohto cieľa (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 7. júna 2016, Ghezelbash, C-63/15, EU:C:2016:409, bod 53).

48 Z uvedeného vyplýva, že toto ustanovenie sa má vykladať v tom zmysle, že žiadateľovi o medzinárodnú ochranu zabezpečuje účinnú súdnu ochranu tým, že mu zaručuje najmä možnosť podať opravný prostriedok proti rozhodnutiu o jeho odovzdaní, ktorý sa môže týkať preskúmania uplatnenia tohto nariadenia, vrátane dodržania procesných záruk stanovených uvedeným nariadením (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 7. júna 2016, Karim, C-155/15, EU:C:2016:410, bod 22).

49 V tejto súvislosti, aj keď uplatnenie nariadenia Dublin III spočíva najmä na postupe určenia zodpovedného členského štátu na základe kritérií uvedených v kapitole III tohto nariadenia (rozsudky zo 7. júna 2016, Ghezelbash, C-63/15, EU:C:2016:409, bod 41, a zo 7. júna 2016, Karim, C-155/15, EU:C:2016:410, bod 23), je potrebné zdôrazniť, že tento postup predstavuje aspekt postupov prevzatia a prijatia späť, ktoré sa musia povinne riadiť pravidlami stanovenými najmä v kapitole VI uvedeného nariadenia.

50 Ako uviedla generálna advokátka v bode 72 svojich návrhov, tieto postupy sa musia uplatňovať predovšetkým pri dodržaní súboru pevne stanovených lehôt.

51 Článok 21 ods. 1 nariadenia Dublin III tak stanovuje, že dožiadanie o prevzatie treba podať čo najrýchlejšie a v každom prípade do troch mesiacov odo dňa podania žiadosti o medzinárodnú ochranu. Bez ohľadu na túto prvú lehotu v prípade kladného výsledku porovnávania údajov v systéme Eurodac s údajmi zaznamenanými podľa článku 14 nariadenia Eurodac treba toto dožiadanie podať do dvoch mesiacov od získania uvedeného výsledku.

52 V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že normotvorca Únie vymedzil účinky uplynutia týchto lehôt tak, že v článku 21 ods. 1 treťom pododseku nariadenia Dublin III spresnil, že ak uvedené dožiadanie nie je podané v uvedených lehotách, zodpovednosť za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu pripadne tomu členskému štátu, v ktorom bola žiadosť podaná.

53 Z toho vyplýva, že hoci ustanovenia článku 21 ods. 1 tohto nariadenia majú za cieľ upraviť postup prevzatia, rovnako ako kritériá stanovené v kapitole III uvedeného nariadenia taktiež prispievajú k určeniu zodpovedného členského štátu v zmysle toho istého nariadenia. Rozhodnutie o odovzdaní do členského štátu iného ako členský štát, v ktorom bola podaná žiadosť o medzinárodnú ochranu, preto nemožno platne prijať po uplynutí lehôt uvedených v týchto ustanoveniach.

54 Uvedené ustanovenia tak rozhodujúcim spôsobom prispievajú k uskutočňovaniu cieľa rýchleho vybavovania žiadostí o medzinárodnú ochranu uvedeného v odôvodnení 5 nariadenia Dublin III, a to tým, že v prípade zdržania v priebehu postupu prevzatia zaručujú, že posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu sa uskutoční v členskom štáte, v ktorom bola táto žiadosť podaná, s cieľom ďalej neodkladať toto posudzovanie prijímaním a vykonávaním rozhodnutia o odovzdaní.

55 Za týchto podmienok súd, na ktorý bol podaný opravný prostriedok proti rozhodnutiu o odovzdaní, musí mať možnosť preskúmať tvrdenia žiadateľa o azyl, ktorý sa dovoláva porušenia ustanovení uvedených v článku 21 ods. 1 uvedeného nariadenia, aby sa zaručilo, že napadnuté rozhodnutie o odovzdaní bolo prijaté v nadväznosti na správne uplatnenie postupu prevzatia stanoveného týmto nariadením (pozri analogicky rozsudok zo 7. júna 2016, Karim, C-155/15, EU:C:2016:410, bod 26).

56 Tento záver nemožno spochybniť ani tvrdením uvádzaným vládou Spojeného kráľovstva a Komisiou, podľa ktorého procesná povaha tohto pravidla znamená, že sa ho nemožno dovolávať v rámci opravného prostriedku stanoveného v článku 27 ods. 1 toho istého nariadenia.

57 Okrem toho, čo už bolo uvedené v bode 53 predmetného rozsudku, je totiž potrebné konštatovať, že článok 27 nariadenia Dublin III vôbec nerozlišuje medzi pravidlami uplatniteľnými v rámci ním stanoveného opravného prostriedku a že odôvodnenie 19 tohto nariadenia všeobecným spôsobom odkazuje na preskúmanie uplatňovania uvedeného nariadenia.

58 Napokon takto uvádzané obmedzenie rozsahu súdnej ochrany podľa nariadenia Dublin III nie je v súlade s cieľom vyjadreným v odôvodnení 9 tohto nariadenia, ktorým je posilnenie ochrany žiadateľov o medzinárodnú ochranu, keďže táto posilnená ochrana sa vyznačuje predovšetkým tým, že týmto žiadateľom sa priznávajú záruky, ktoré majú najmä procesnú povahu (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 7. júna 2016, Ghezelbash, C-63/15, EU:C:2016:409, body 47 až 51).

59 Pokiaľ ide o okolnosť uvádzanú vnútroštátnym súdom v jeho druhej otázke, že dožiadaný členský štát je pripravený prevziať dotknutú osobu napriek uplynutiu lehôt stanovených v článku 21 ods. 1 uvedeného nariadenia, táto okolnosť nemôže byť rozhodujúca.

60 Keďže totiž opravný prostriedok uvedený v článku 27 ods. 1 nariadenia Dublin III možno v zásade podať len v situácii, keď dožiadaný členský štát vyjadril súhlas s týmto prevzatím, či už výslovne v súlade s článkom 22 ods. 1 tohto nariadenia alebo implicitne podľa jeho článku 22 ods. 7, táto okolnosť nemôže vo všeobecnosti viesť k obmedzeniu rozsahu súdneho preskúmania stanoveného v uvedenom článku 27 ods. 1 (pozri v tomto zmysle rozsudok z dnešného dňa, A. S., C-490/16, body 33 a 34).

61 Navyše, pokiaľ ide konkrétnejšie o článok 21 ods. 1 uvedeného nariadenia, je potrebné zdôrazniť, že jeho tretí pododsek stanovuje pre prípad uplynutia lehôt stanovených v dvoch pododsekoch, ktoré mu predchádzajú, automatický prechod zodpovednosti na členský štát, ktorému bola podaná žiadosť o medzinárodnú ochranu, a to bez toho, aby tento prechod podmieňoval akoukoľvek reakciou dožiadaného členského štátu.

62 Vzhľadom na všetky uvedené úvahy je potrebné na prvú a druhú otázku odpovedať tak, že článok 27 ods. 1 nariadenia Dublin III v spojení s odôvodnením 19 tohto nariadenia sa má vykladať v tom zmysle, že žiadateľ o medzinárodnú ochranu sa môže v rámci opravného prostriedku proti rozhodnutiu o jeho odovzdaní dovolávať uplynutia lehoty stanovenej v článku 21 ods. 1 uvedeného nariadenia, a to aj vtedy, keď je dožiadaný členský štát pripravený tohto žiadateľa prevziať.

O štvrtej otázke

63 Svojou štvrtou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 21 ods. 1 nariadenia Dublin III vykladať v tom zmysle, že dožiadanie o prevzatie možno platne podať viac ako tri mesiace po podaní žiadosti o medzinárodnú ochranu, a to v prípade, keď je toto dožiadanie podané v lehote dva mesiace od získania kladného výsledku porovnávania údajov v systéme Eurodac v zmysle tohto ustanovenia.

64 Je potrebné pripomenúť, že podľa článku 21 ods. 1 prvého pododseku nariadenia Dublin III dožiadanie o prevzatie treba podať čo najrýchlejšie a v každom prípade do troch mesiacov odo dňa podania žiadosti o medzinárodnú ochranu.

65 Článok 21 ods. 1 druhý pododsek tohto nariadenia stanovuje, že bez ohľadu na článok 21 ods. 1 prvý pododsek uvedeného nariadenia treba v prípade kladného výsledku porovnávania údajov v systéme Eurodac s údajmi zaznamenanými podľa článku 14 nariadenia Eurodac podať toto dožiadanie do dvoch mesiacov od získania uvedeného výsledku.

66 Článok 21 ods. 1 tretí pododsek nariadenia Dublin III spresňuje, že „ak dožiadanie o prevzatie žiadateľa nie je podané v lehotách stanovených v prvom a druhom pododseku, zodpovednosť za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu pripadne tomu členskému štátu, v ktorom bola žiadosť podaná“.

67 Zo samotného znenia tohto ustanovenia teda vyplýva, že dožiadanie treba nevyhnutne podať v rámci lehôt stanovených v článku 21 ods. 1 tohto nariadenia, čo znamená, že dožiadanie o prevzatie nemožno v žiadnom prípade podať viac ako tri mesiace po podaní žiadosti o medzinárodnú ochranu, a to bez toho, aby získanie kladného výsledku porovnávania údajov v systéme Eurodac umožňovalo prekročiť túto lehotu.

68 Toto konštatovanie je potvrdené kontextom, do ktorého patrí článok 21 ods. 1 uvedeného nariadenia, ako aj jeho cieľmi, čo je potrebné zohľadniť na účely výkladu tohto ustanovenia.

69 Osobitná lehota stanovená v článku 21 ods. 1 druhom pododseku nariadenia Dublin III sa totiž uplatňuje len v prípade získania kladného výsledku porovnávania údajov v systéme Eurodac s údajmi zaznamenanými podľa článku 14 nariadenia Eurodac, to znamená s daktyloskopickými údajmi získanými v súvislosti s protiprávnym prekročením vonkajšej hranice.

70 Z bodu 7 časti I zoznamu A uvedeného v prílohe II nariadenia č. 1560/2003 vyplýva, že takýto kladný výsledok predstavuje dôkaz o protiprávnom prekročení vonkajšej hranice v zmysle kritéria stanoveného v článku 13 ods. 1 nariadenia Dublin III. Tento výsledok tak predstavuje podľa článku 22 ods. 3 písm. a) bodu i) tohto nariadenia formálny dôkaz, ktorý určuje zodpovednosť podľa tohto kritéria, pokiaľ ho nevyvráti dôkaz o opaku.

71 Získanie kladného výsledku porovnávania údajov v systéme Eurodac, ktoré je uvedené v článku 21 ods. 1 druhom pododseku uvedeného nariadenia, preto môže uľahčovať proces určovania zodpovedného členského štátu v porovnaní s prípadmi, v ktorých sa takýto výsledok nezíska.

72 Táto okolnosť teda môže odôvodňovať prípadné uplatnenie lehoty kratšej ako lehota troch mesiacov, ktorá je uvedená v článku 21 ods. 1 prvom pododseku toho istého nariadenia, nie však uplatnenie dodatočnej lehoty, ktorá by sa k tejto lehote pripočítavala.

73 Okrem toho výklad článku 21 ods. 1 nariadenia Dublin III uvedený v bode 67 tohto rozsudku je v súlade s cieľom rýchleho vybavovania žiadostí o medzinárodnú ochranu uvedeným v odôvodnení 5 tohto nariadenia, keďže zaručuje, že dožiadanie o prevzatie nemožno platne podať viac ako tri mesiace po podaní žiadosti o medzinárodnú ochranu.

74 V dôsledku toho je potrebné na štvrtú otázku odpovedať tak, že článok 21 ods. 1 nariadenia Dublin III sa má vykladať v tom zmysle, že dožiadanie o prevzatie nemožno platne podať viac ako tri mesiace po podaní žiadosti o medzinárodnú ochranu, a to ani v prípade, keď je toto dožiadanie podané menej ako dva mesiace od získania kladného výsledku porovnávania údajov v systéme Eurodac v zmysle tohto ustanovenia.

O piatej otázke

75 Na úvod je potrebné zdôrazniť, že z rozhodnutia vnútroštátneho súdu vyplýva, že originál osvedčenia o registrácii žiadateľa o azyl, jeho kópia alebo základné informácie v ňom uvedené boli doručené úradu, ktorý je v Nemecku orgánom zodpovedným za výkon povinností vyplývajúcich z nariadenia Dublin III, viac ako tri mesiace pred podaním dožiadania o prevzatie, zatiaľ čo k podaniu formálnej žiadosti o azyl zo strany dotknutého štátneho príslušníka tretej krajiny došlo menej ako tri mesiace pred podaním tohto dožiadania.

76 Za týchto podmienok je potrebné sa domnievať, že svojou piatou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 20 ods. 2 tohto nariadenia vykladať v tom zmysle, že žiadosť o medzinárodnú ochranu sa považuje za podanú, keď bol písomný dokument, ktorý bol vypracovaný verejným orgánom a ktorý osvedčuje, že štátny príslušník tretej krajiny požiadal o medzinárodnú ochranu, doručený orgánu zodpovednému za výkon povinností vyplývajúcich z uvedeného nariadenia, a prípadne, keď boli tomuto orgánu doručené len základné informácie uvedené v takom dokumente, nie však samotný dokument alebo jeho kópia, alebo naopak, či sa taká žiadosť považuje za podanú až v okamihu podania formálnej žiadosti o azyl.

77 Článok 20 ods. 2 nariadenia Dublin III stanovuje, že žiadosť o medzinárodnú ochranu sa považuje za podanú, keď je príslušným orgánom dotknutého členského štátu doručené tlačivo podané žiadateľom alebo správa, ktorú vypracovali orgány.

78 Keďže písomný dokument vypracovaný orgánmi nemožno považovať za formulár podaný žiadateľom, na účely odpovede na piatu otázku je teda potrebné stanoviť, či taký dokument, o aký ide vo veci samej, môže predstavovať „správ[u], ktorú vypracovali orgány“ v zmysle tohto ustanovenia.

79 V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že aj keď výrazy použité normotvorcom Únie jasne odkazujú na písomný dokument, ktorý vypracovali orgány, nestanovujú žiadne spresnenie, pokiaľ ide o postup, ktorý predchádza vypracovaniu tohto dokumentu, alebo pokiaľ ide o informácie, aké má takýto dokument obsahovať.

80 Je pravda, že pojem „správa“ alebo ekvivalentný pojem v nemeckej, španielskej, francúzskej, talianskej, holandskej alebo rumunskej jazykovej verzii umožňuje sa domnievať, že takýto dokument musí mať nevyhnutne určitú formu.

81 Naproti tomu pojem použitý v iných jazykových verziách, ako napríklad v dánskej, anglickej, chorvátskej, litovskej alebo švédskej jazykovej verzii, na označenie dokumentu vypracovaného orgánmi, ktorý je uvedený v článku 20 ods. 2 nariadenia Dublin III, neobsahuje jasnú informáciu, pokiaľ ide o formu, akú má tento dokument mať.

82 Podľa ustálenej judikatúry sa ustanovenia práva Únie majú vykladať a uplatňovať jednotne na základe znení vypracovaných vo všetkých jazykoch Únie (pozri v tomto zmysle rozsudok z 8. decembra 2005, Jyske Finans, C-280/04, EU:C:2005:753, bod 31).

83 Na účely výkladu prvej vety článku 20 ods. 2 tohto nariadenia je navyše potrebné zohľadniť kontext, do ktorého táto veta patrí, a ciele uvedeného nariadenia.

84 V tejto súvislosti je po prvé potrebné zdôrazniť, že toto ustanovenie vo svojej druhej vete spresňuje, že ak žiadosť nie je podaná písomne, čas, ktorý uplynie medzi vyhlásením úmyslu a prípravou správy, by mal byť čo najkratší, čo môže na jednej strane znamenať, že vypracovanie tejto správy v podstate predstavuje formalitu, ktorej zmyslom je zachytiť zámer štátneho príslušníka tretej krajiny požiadať o medzinárodnú ochranu, a na druhej strane, že jej realizáciu nemožno odkladať.

85 Po druhé z článku 20 ods. 1 toho istého nariadenia vyplýva, že proces určovania zodpovedného členského štátu sa začne čo najskôr po tom, ako je členskému štátu prvýkrát podaná žiadosť o medzinárodnú ochranu.

86 Mechanizmy, ktoré zaviedlo nariadenie Dublin III s cieľom zhromažďovať potrebné informácie v rámci toho procesu, sa teda majú uplatňovať po podaní žiadosti o medzinárodnú ochranu.

87 Článok 4 ods. 1 tohto nariadenia navyše výslovne stanovuje, že po podaní takejto žiadosti musí byť žiadateľ informovaný najmä o kritériách, na základe ktorých sa určuje zodpovedný členský štát, o organizovaní osobného pohovoru a o možnosti predloženia informácií príslušným orgánom. Z článku 6 ods. 4 uvedeného nariadenia taktiež vyplýva, že náležité opatrenia na identifikáciu rodinných príslušníkov, súrodencov alebo príbuzných maloletej osoby bez sprievodu, nachádzajúcich sa na území členských štátov, najmä na účely uplatnenia kritérií na určenie zodpovedného členského štátu, ak je žiadateľ o medzinárodnú ochranu maloletá osoba bez sprievodu, ktoré sú stanovené v článku 8 toho istého nariadenia, sa musia prijať po podaní žiadosti o medzinárodnú ochranu.

88 Z toho vyplýva, že na účely účinného začatia procesu určenia zodpovedného členského štátu potrebuje byť príslušný orgán jasným spôsobom informovaný o skutočnosti, že štátny príslušník tretej krajiny požiadal o medzinárodnú ochranu, pričom nie je nevyhnutné, aby písomný dokument, ktorý bol na tieto účely vypracovaný, mal presne stanovenú formu alebo aby obsahoval dodatočné údaje, ktoré sú relevantné na uplatnenie kritérií stanovených nariadením Dublin III, alebo *a fortiori* na vecné posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu. V tomto štádiu konania nie je ani nevyhnutné, aby už bol zorganizovaný osobný pohovor.

89 Preskúmanie prípravných prác k nariadeniu č. 343/2003, ktorého článok 4 ods. 2 bol bez podstatnej zmeny prevzatý do článku 20 ods. 2 nariadenia Dublin III, potvrdzuje toto posúdenie.

90 Z odôvodnení návrhu Komisie [KOM(2001) 447 v konečnom znení], ktorý viedol k prijatiu nariadenia č. 343/2003, totiž jednak vyplýva, že žiadosť o azyl sa má považovať za účinne podanú okamihom, keď bol zámer žiadateľa o azyl potvrdený pred príslušným orgánom, a jednak, že článok 4 ods. 2 tohto nariadenia je prevzatím článku 2 rozhodnutia výboru zriadeného článkom 18 Dublinského dohovoru z 15. júna 1990 č. 1/97 z 9. septembra 1997 o niektorých ustanoveniach na vykonanie dohovoru [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 281, 1997, s. 1). Tento článok vo svojom odseku 1 stanovoval, že žiadosť o azyl sa považuje za podanú „okamihom, keď je písomný záznam v tomto zmysle – formulár predložený žiadateľom o azyl alebo správa vypracovaná orgánmi – doručený orgánom príslušného členského štátu“ [*neoficiálny preklad*].

91 Po tretie účinnosť určitých významných záruk priznaných žiadateľom o medzinárodnú ochranu by bola obmedzená, ak by doručenie takého písomného dokumentu, o aký ide vo veci samej, nebolo dostatočné na preukázanie podania žiadosti o medzinárodnú ochranu.

92 Takýto výklad by tak mal za následok nielen zdržanie výkonu opatrení určených na zabezpečenie zblíženia maloletej osoby bez sprievodu s rodinnými príslušníkmi, ale aj predĺženie času zaistenia žiadateľa o medzinárodnú ochranu, keďže maximálna doba zaistenia pred predložením dožiadania o prevzatie sa v súlade s článkom 28 ods. 3 nariadenia Dublin III počíta od podania žiadosti o medzinárodnú ochranu.

93 Po štvrté nariadenie Dublin III priznáva špecifickú úlohu prvému členskému štátu, v ktorom je podaná žiadosť o medzinárodnú ochranu. Podľa článku 20 ods. 5 tohto nariadenia je tak tento členský štát v zásade povinný prijať späť žiadateľa, ktorý sa nachádza v inom členskom štáte, pokiaľ nie je proces určovania zodpovedného členského štátu ukončený. Okrem toho z článku 3 ods. 2 uvedeného nariadenia vyplýva, že keď nemožno určiť žiadny zodpovedný členský štát na základe kritérií uvedených v tomto nariadení, je za posúdenie zodpovedný prvý členský štát, v ktorom bola žiadosť o medzinárodnú ochranu podaná.

94 S cieľom zabezpečiť najmä účinné uplatňovanie týchto ustanovení článok 9 ods. 1 nariadenia Eurodac stanovuje, že odtlačky prstov každého žiadateľa o azyl sa v zásade musia odoslať do systému Eurodac najneskôr do 72 hodín od podania žiadosti o medzinárodnú ochranu, ako je vymedzená v článku 20 ods. 2 nariadenia Dublin III.

95 Za týchto podmienok by konštatovanie, že taký dokument, o aký ide vo veci samej, nepredstavuje „správu“ v zmysle tohto ustanovenia, by v praxi umožňovalo štátnym príslušníkom tretích krajín opustiť členský štát, v ktorom požiadali o medzinárodnú ochranu, a opätovne požiadať o takúto ochranu v inom členskom štáte bez toho, aby mohli byť z tohto dôvodu odovzdaní do prvého členského štátu a aj bez toho, aby bolo možné nájsť záznam o ich prvom kroku s použitím systému Eurodac. Taká situácia by mohla výrazne ovplyvniť fungovanie dublinského systému, keďže by sa spochybnilo osobitné postavenie, ktoré nariadenie Dublin III priznáva prvému členskému štátu, v ktorom je podaná žiadosť o medzinárodnú ochranu.

96 Po piate konštatovanie, že taký dokument, o aký ide vo veci samej, predstavuje „správu“ v zmysle článku 20 ods. 2 nariadenia Dublin III, je v súlade s cieľom rýchleho vybavovania žiadostí o medzinárodnú ochranu uvedeného v odôvodnení 5 tohto nariadenia, keďže taký výklad zabezpečuje, že proces určovania zodpovedného členského štátu začína čo najskôr, a to bez toho, aby bolo nutné zdržanie z dôvodu splnenia formality, ktorá nie je nevyhnutná na účely uskutočňovania tohto procesu. Tento cieľ by bol naopak ohrozený, ak by deň začatia uvedeného procesu závisel len od rozhodnutia príslušného orgánu, ako napríklad od udelenia termínu s cieľom uskutočniť osobný pohovor.

97 Vzhľadom na všetky tieto skutočnosti sa musí taký písomný dokument, o aký ide vo veci samej, ktorý bol vypracovaný verejným orgánom a ktorý osvedčuje, že štátny príslušník tretej krajiny požiadal o medzinárodnú ochranu, považovať za „správu“ v zmysle článku 20 ods. 2 tohto nariadenia.

98 Vzhľadom na úlohu tohto ustanovenia v systéme zavedenom uvedeným nariadením a jeho účel, ako vyplývajú z uvedených úvah, sa doručenie základných informácií uvedených v takomto dokumente príslušnému orgánu musí považovať za doručenie originálu alebo kópie tohto dokumentu tomuto orgánu. Takéto doručenie teda postačuje na konštatovanie, že žiadosť o medzinárodnú ochranu sa považuje za podanú.

99 Tvrdenie nemeckej vlády a vlády Spojeného kráľovstva, ako aj Komisie, podľa ktorého je hlavne potrebné zohľadniť rozdiel medzi pojmami „présentation“ (predloženie) a „introduction“ (podanie) vo vzťahu k žiadosti o medzinárodnú ochranu, ktoré vyplývajú z článku 6 smernice o konaniach, nemôže tieto závery spochybniť.

100 Bez toho, aby bolo v predmetnej veci potrebné spresniť dosah tohto rozlišovania, je totiž potrebné najskôr konštatovať, že preskúmanie terminológie, ktorá bola v tejto súvislosti použitá v jednotlivých aktoch patriacich do spoločného európskeho azylového systému, sa nezdá byť rozhodujúce. Článok 18 ods. 1 nariadenia Dublin III tak vo viacerých jazykových verziách bez rozlišovania odkazuje na podanie a predloženie žiadosti o medzinárodnú ochranu, zatiaľ čo v iných jazykových verziách odkazuje výlučne buď na podanie alebo na predloženie takejto žiadosti. Rovnako tak smernica 2013/33 používa tieto pojmy zameniteľným spôsobom v jednotlivých jazykových verziách svojho článku 6 ods. 1, článku 14 ods. 2 a článku 17 ods. 1.

101 Ďalej, aj keď sú si článok 6 ods. 4 smernice o konaniach a článok 20 ods. 2 nariadenia Dublin III veľmi podobné, nič to nemení na skutočnosti, že tieto ustanovenia sa líšia, a to najmä v tom, že prvé z nich upravuje zohľadnenie dokumentu vypracovaného orgánmi len v prípade, že to stanovuje vnútroštátne právo. Navyše článok 6 ods. 4 smernice o konaniach sa považuje za výnimku z pravidla stanoveného v článku 6 ods. 3 tejto smernice, pričom toto pravidlo nemá ekvivalent v nariadení Dublin III.

102 Napokon článok 6 ods. 4 smernice o konaniach a článok 20 ods. 2 nariadenia Dublin III sú súčasťou dvoch rozdielnych konaní, ktoré majú vlastné požiadavky a ktoré predovšetkým v oblasti lehôt podliehajú rôznym režimom, ako to stanovuje článok 31 ods. 3 smernice o konaniach.

103 Vzhľadom na všetky uvedené úvahy je potrebné na piatu otázku odpovedať tak, že článok 20 ods. 2 nariadenia Dublin III sa má vykladať v tom zmysle, že žiadosť o medzinárodnú ochranu sa považuje za podanú, keď bol písomný dokument, ktorý bol vypracovaný verejným orgánom a ktorý osvedčuje, že štátny príslušník tretej krajiny požiadal o medzinárodnú ochranu, doručený orgánu zodpovednému za výkon povinností vyplývajúcich z tohto nariadenia, a prípadne, keď boli tomuto orgánu doručené len základné informácie uvedené v takom dokumente, nie však samotný dokument alebo jeho kópia.

O tretej a šiestej až ôsmej otázke

104 Vzhľadom na odpovede na predchádzajúce otázky nie je potrebné odpovedať na tretiu a šiestu až ôsmu otázku.

O trovách

105 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (veľká komora) rozhodol takto:

1. **Článok 27 ods. 1 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26. júna 2013, ktorým sa stanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov, v spojení s odôvodnením 19 tohto nariadenia sa má vykladať v tom zmysle, že žiadateľ o medzinárodnú ochranu sa môže v rámci opravného prostriedku proti rozhodnutiu o jeho odovzdaní dovolávať uplynutia lehoty stanovenej v článku 21 ods. 1 uvedeného nariadenia, a to aj vtedy, keď je dožiadaný členský štát pripravený tohto žiadateľa prevziať.**

2. **Článok 21 ods. 1 nariadenia č. 604/2013 sa má vykladať v tom zmysle, že dožiadanie o prevzatie nemožno platne podať viac ako tri mesiace po podaní žiadosti o medzinárodnú ochranu, a to ani v prípade, keď je toto dožiadanie podané menej ako dva mesiace od získania kladného výsledku porovnávania údajov v systéme Eurodac v zmysle tohto ustanovenia.**

3. **Článok 20 ods. 2 nariadenia č. 604/2013 sa má vykladať v tom zmysle, že žiadosť o medzinárodnú ochranu sa považuje za podanú, keď bol písomný dokument, ktorý bol vypracovaný verejným orgánom a ktorý osvedčuje, že štátny príslušník tretej krajiny požiadal o medzinárodnú ochranu, doručený orgánu zodpovednému za výkon povinností vyplývajúcich z tohto nariadenia, a prípadne, keď boli tomuto orgánu doručené len základné informácie uvedené v takom dokumente, nie však samotný dokument alebo jeho kópia.**

Podpisy